17:—; 2534 E. L. Hbg 7:—; 2535 E. J. Skövde 5:—; 2536 R. P. Skälderviken 5:—; 2537 Tabergs miss förs syf gm E. R. 180:—; 2538 S. & A. H. Sthlm 22:—; 2538 I. B. d:o 10:—; 2540 N. A. d:o 2:—; 2541 K. B. L. d:o 7:—; 2542 H. A. B. Trllbrg 22:—; 2543 E. & S. L. Ystad priv t F. P. 15:—; 2544 G. & R. Öskeviskby 10:—; 2545 R. S. d:o 10:—; 2546 A. P.-E. Sthlm t J. Lundahls minne 25:—; 2547 S. S. Björköby 50:—; 2548 H. S. Borås 7:—; 2549 G. K. Gbg 5:—; 2550 A. & H. E. Jämjöslätt 100:—; 2551 Missgåva v Anna Olssons bår gm E. B. Jämtön 110:—; 2552 L. G. Klippan 37:—; 2553 M. O. Råå 40:—; 2554 A. S. Moheda 25:—; 2555 I. O. Mörsil 7:—; 2556 E. C. P. Malmö 7:—; 2557 E. H. d:o 1:—; 2558 A. A. Sthlm 50:—; 2559 A. Ö. Simlångsdalen 12:—; 2560 Boeryds syf gm I. E. Smål Taberg 51:—; 2561 H. M. Skllfthmn 40:—; 2562 G. M. d:o 20:—; 2563 M. P. Tärnsjö 7:—; 2564 R. A. d:o 2:—; 2565 D. S. Tranås 10:—; 2566 A.E. J. Åsbo-Össjö 10:—; 2567 Ins gm Elsa Skallsjö: Degerfors 78:62, Björneborg 16:84, Karlskoga 75:—, Krsthmn 55:—, Ölmhult 94:37, Glumshammar 25:—, Gaperud 18:40, Karlstad 160:—, Molkom 42:07, Forshaga 34:24, Deje 27:15, Tolita 21:20, Lene 10:18, Fagerås 29:80, Högåsen 36:80, L. P. Torsby 100:—, koll d:o 44:30, syf d:o 28:—, Lysvik 20:45, Stöpafors 43, Sunne 53:05, Kil 17:70; 2568 Test medel e Fröken Josefina Dahl, Orsa 995:—; 2569 Ins gm P. G. Svensson: A. W. Gbg 2:50, reseb Gbg 50:—, L:a Edet 15:—, Strömsund, Trollhättan 57:—, Strömsunds skola 30:—, Vargön 30:—, Frändefors 42:—, Arvika 25:—, Ålgården 30:—, Dalskog 25:—, E. A. Fagernäs 10:—, Fam. M. Töftedal 100:—, Koll d:o 128:—, K. J. d:o 10:—, L. M. d:o 3:—, Bästorp 36:—, Gm R. E. Gbg för uppgivet ändamål 100:—; 2570 M. W. Arnäsvall 7:—; 2571 C. C. Borås 5:—; 2572 M. P. Billinge 10:—; 2573 N. N. Bjuv 15:—; 2574 E. K. Falkpg 5:—; 2575 A. N. Finspång 4:—; 2576 A. P. Falkenberg 10:—; 2577 L. F. Filipstad 2:—; 2578 G. F. Kvidinge 25:—; 2579 G. H. Klässbol 7:—; 2580 A. O. Klövedal 7:—; 2581 G. A. Lannabr 12:—; 2582 E. G. Mariestad 20:—; 2583 H. H. Mjölby 7:—; 2584 Missionsvän gm A. B. N:a Strömfors 10:—; 2585 J. J. Navestabro 10:—; 2586 Mong v Strömsund gm V. E. Hägersten 32:—; 2587 E. H. Hönön. 20:—; 2588 E. L. Jkpg 2:—; 2589 G. B. Piteå 2:—; 2590 H. B. Sthlm 7:—; 2591 J. T. Örebro 2:—; 2592 V. P. Örkellj-a 50:—; 2593 Onämnd 200:—; 2594 F. O. Oslo, Norge 100:—; 2595 S. F. Boliden 2:—; 2596 N. & S. G. Bromma 50:—; 2597 E. A. d:o 5:—; 2598 S. Z. Förslövsholm 3:—; 2599 E. N. Gbg 2:—; 2600 M. H. d:o 1:—; 2601 E. O. Gbg t J. Lundahls minne 5:—; 2602 H. A. Hudene 5:—; 2603 M. P. Jonstorp 25:—, Elsa B. priv 25:—; 2604 H. N. Katrhlm 5:—; 2605 G. P. Krlkr 25:—; 2606 M. J. Kilafors 7:—; 2607 H. J. Krokek 5:—; 2608 B. P. Linkpg 100:—; 2609 O. S. Lidkpg 5:—; 2610 A. B. Mönsterås 5:—, A. J. d:o 10:—, J. A. d:o 5—, A. E. d:o 5:—; 2611 Röke syf gm G. T. 75:—; 2612 G. A. Rosenholm 20:—; 2613 E. A. Strängnäs 5:—; 2614 J. R. Sundsvall 19:—; 2615 T. A. Sthlm 2:—; 2616 K. C. Upsl 47:—; 2617 A. G. Upsl 26:—; 2618 H. E. Östersund 15:—; 2619 H. J. Örkllj-a 50:—; 2620 L. L. Brattsbacka 3:—; 2621 A. L. Borgstena 50:—; 2622 M. L. Floby 10:—; 2623 A. L. Hemse 7:—; 2624 E. C. Husky 7:—; 2625 K. P. Hbg 7:—.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1951
93871

+ Blå 1. Teol. Tidskr.

Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

N:r 1	EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM	Jan. 1952

Årsskifte

Ett år har flytt undan. Nu är det slut.
Tack, Herre, för allt vad det gett!
För knoppande löfte,
som ej hann slå ut
och dröm, som jag uppfylld sett.
Tack för var stund
utav hänförd tro,
då själens bön
slog en bärande bro
från jordens jäkt till din vila!

Ett år ligger framför. Kunde jag blott
rätt bruka var gryende dag.
Kämpa för det
som är sant och gott
och hylla Kärlekens lag.
Aldrig vika för nöd
eller makt,
ej lämna min plats
i den tjänande vakt
som tror på det godas seger!

Birger Wårdh.

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

Herrens härlighet

Av *Edvin Bohlin.*

2 Mos. 16:7.

Israels barn var på vandring från Egyptens land till Kanan, och nu hade de kommit så långt som till öknen Sin. Då började matförråden tryta. Den väldiga hopen av människor blev hungrig, och de började knorra. Det är så likt människan i en sådan situation. Alla var på dåligt humör. Och det var i sanning ingen lätt uppgift för Moses att vara anförare för denna skara i öknen, där man ej kunde skaffa fram de förråd som behövdes.

»I morgon skolen I få se Herrens härlighet», var det budskap Moses frambar dagen innan mannaregnet började. »Följande morgon låg dagg fallen runt omkring lägret, och när daggen som hade fallit gick bort, se, då låg över öknen på jorden något fint såsom mjäll, något fint likt rimfrost.»

Herren hade uppenbarat sin makt och härlighet. Så gör Gud. Det måtte ha varit ett underbart tillfälle.

Och Israels barn åt det bröd Herren gav dem under hela ökenvandringen.

Och eftersom tiden led, uppenbarade Herren gång efter annan på nytt sin makt och härlighet för Israels folk. Det stärkte dem i tron och förtröstan på att Herren var den, som kunde göra under.

Och dock större än den allmakt som närde ett helt folk med bröd från himmelen är den allmakt som i Kristus skapat liv i dödens natt och ljus i världens mörker.

För oss sena tiders barn har Gud också många gånger låtit oss få se bevis på Hans makt, och vi kan med frimodighet liksom aposteln bekänna: »Vi hava skådat Herrens härlighet.»

Det har förunnats oss som missionärer i Mongoliet och Japan att få se något av Herrens härlighet uppenbarad i svaga och bristfulla människohjärtan. Människor som förut var i mörker och bortvända från Herren har genom frälsningen i Jesus Kristus blivit förvandlade till ett nytt liv. Det gamla var förgånget och något nytt hade kommit i stället. Livet hade fått ny mening och nytt innehåll.

När jag på hösten 1947 avskildes i Boliden för tjänst i Mongoliet lämnade en av vännerna till mig som minnesord: »Gå'n ut i

hela världen — — — och se, jag är med Eder alla dagar.» Ja, detta är Hans bud och Hans löfte. Och då vi lyder Herren, leder Gud oss och vi får i någon mån skåda Konungens härlighet och glans. Så är det i all missionsgärning.

Det är en förmån, ja en nåd att på ett eller annat sätt få vara med i missionsarbetet vare sig det är ute eller hemma. Och då vi fått detta förtroende, arbetar vi vidare i tro på att Guds härlighet i Kristus Jesus skall komma allt flere till del. Ske alltså!

För denne Konungs himlaglans
förbleknar jordens glitter.
Vad är all storhet emot Hans,
där på sin tron Han sitter?
All kungaprakt, all furstemakt
skall Honom lydnad visa,
Hans herradöme prisa.

Han inför Gud rättfärdighet
har åt de sina vunnit,
och frid av Hans barmhärtighet
i tro de hava funnit.
För Jesu skull är Fadern huld.
All världen när och fjärran
lovsjunge, prise Herran!

Edvin Bohlin.

Besinnen detta: den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt; men den som sår rikligt, han skall ock skörda riklig välsignelse.

Var och en give efter som han har känt sig manad i sitt hjärta, icke med olust eller av tvång, ty »Gud älskar en glad givare».

Men Gud är mäktig att i överflödande mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt till fyllest och i överflöd kunnen giva till allt gott verk.

2 Kor. 9:6—8.

Herrens härlighet

Av *Edvin Bohlin.*

2 Mos. 16:7.

Israels barn var på vandring från Egyptens land till Kanan, och nu hade de kommit så långt som till öknen Sin. Då började matförråden tryta. Den väldiga hopen av människor blev hungrig, och de började knorra. Det är så likt människan i en sådan situation. Alla var på dåligt humör. Och det var i sanning ingen lätt uppgift för Moses att vara anförare för denna skara i öknen, där man ej kunde skaffa fram de förråd som behövdes.

»I morgon skolen I få se Herrens härlighet», var det budskap Moses frambar dagen innan mannaregnet började. »Följande morgon låg dagg fallen runt omkring lägret, och när daggen som hade fallit gick bort, se, då låg över öknen på jorden något fint såsom mjäll, något fint likt rimfrost.»

Herren hade uppenbarat sin makt och härlighet. Så gör Gud. Det måtte ha varit ett underbart tillfälle.

Och Israels barn åt det bröd Herren gav dem under hela ökenvandringen.

Och eftersom tiden led, uppenbarade Herren gång efter annan på nytt sin makt och härlighet för Israels folk. Det stärkte dem i tron och förtröstan på att Herren var den, som kunde göra under.

Och dock större än den allmakt som närde ett helt folk med bröd från himmelen är den allmakt som i Kristus skapat liv i dödens natt och ljus i världens mörker.

För oss sena tiders barn har Gud också många gånger låtit oss få se bevis på Hans makt, och vi kan med frimodighet liksom aposteln bekänna: »Vi hava skådat Herrens härlighet.»

Det har förunnats oss som missionärer i Mongoliet och Japan att få se något av Herrens härlighet uppenbarad i svaga och bristfulla människohjärtan. Människor som förut var i mörker och bortvända från Herren har genom frälsningen i Jesus Kristus blivit förvandlade till ett nytt liv. Det gamla var förgånget och något nytt hade kommit i stället. Livet hade fått ny mening och nytt innehåll.

När jag på hösten 1947 avskildes i Boliden för tjänst i Mongoliet lämnade en av vännerna till mig som minnesord: »Gå'n ut i

hela världen — — — och se, jag är med Eder alla dagar.» Ja, detta är Hans bud och Hans löfte. Och då vi lyder Herren, leder Gud oss och vi får i någon mån skåda Konungens härlighet och glans. Så är det i all missionsgärning.

Det är en förmån, ja en nåd att på ett eller annat sätt få vara med i missionsarbetet vare sig det är ute eller hemma. Och då vi fått detta förtroende, arbetar vi vidare i tro på att Guds härlighet i Kristus Jesus skall komma allt flere till del. Ske alltså!

För denne Konungs himlaglans
förbleknar jordens glitter.
Vad är all storhet emot Hans,
där på sin tron Han sitter?
All kungaprakt, all furstemakt
skall Honom lydnad visa,
Hans herradöme prisa.

Han inför Gud rättfärdighet
har åt de sina vunnit,
och frid av Hans barmhärtighet
i tro de hava funnit.
För Jesu skull är Fadern huld.
All världen när och fjärran
lovsjunge, prise Herran!

Edvin Bohlin.

Besinnen detta: den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt; men den som sår rikligt, han skall ock skörda riklig välsignelse.

Var och en give efter som han har känt sig manad i sitt hjärta, icke med olust eller av tvång, ty »Gud älskar en glad givare».

Men Gud är mäktig att i överflödande mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt till fyllest och i överflöd kunnen giva till allt gott verk.

2 Kor. 9:6—8.

Japan och Bibeln

Av *Toyohiko Kagawa.*

Det finns många personer här i Japan, vilka genom läsningen av Bibeln blivit förändrade, födda på nytt. För omkring femtio år sedan begynte kolonisationen av det område som nu innesluter staden Sapporo i norra Japan. Greve Kiotaka Kuroda, som ledde kolonisationsarbetet, önskade upprätta en skola av utländsk typ och beslöt sig för att som lärare inkalla mr Clark från Amerika. Denne yrkade på att det i en sådan skola skulle meddelas bibelundervisning. Vid den tiden innebar det en kränkning av landets lagar, om dylik undervisning meddelades. Clark förklarade emellertid, att om han inte fick undervisa i bibelkunskap, så skulle han återvända till Amerika. Han hade med greve Kuroda ett resonemang, som räckte under hela sjöresan från Yokohama till Muroran, och till slut gav Kuroda med sig: »Nåväl då! Ni får tillåtelse att meddela bibelundervisning». Det blev emellertid endast under åtta månader, som Clark hade tillfälle härtill, men bland de lärjungar, som under den tiden erhöll kunskap om Bibeln, var dr Inazo Nitobe, på sin tid sekreterare i Nationernas Förbund, baron Shosuke Sato, rektor vid universitetet i Sapporo, Kanzo Uchimura, känd tidningsman, dr Kingo Miyabe m. fl. Det fanns knappast en enda i hela klassen som inte blev kristen. På detta sätt blev det läraren, mr Clark, som lade grunden till det nuvarande kejserliga universitetet i Sapporo. Bibelns makt är stor. Under en kurs, som varade endast åtta månader, gjorde den sitt inflytande märkbart vid hela universitetet. I dag kan man där få se Clarks byst framför hörsalen. Det är underbart, hur läsningen av Bibeln kan utdana stora karaktärer.

En författare vid namn Chofu Kono, som tagit sina examina vid universitetet i Waseda, har skrivit en bok kallad *The Spring of Twenty-five Years* (»Våren vid 25 år»). Det berättas i denna om en pojke i mellanskolans tredje klass, som för fem sen tillhandlade sig en Bibel av en kringvandrande kolportör. När han läste första delen av Matteus-evangeliet, fann han det inte alls intressant, utan kastade undan boken. Då han skulle begiva sig till Tokio för att där fortsätta sina studier, packade han ned Bibeln på bottnen av sin kappsäck, inte därför att han kände sig i behov av att läsa den, utan därför att han trodde sig kunna få anledning att någon gång referera till den, eftersom det var en så berömd bok. Under de första åren i Tokio öppnade han den inte

Toyohiko Kagawa.

en enda gång. Under det andra året av de egentliga universitetsstudierna fick han en plötslig önskan att läsa den. Då han läste bergspredikan, fann han, att de tankar han påträffat hos Tolstoy, Dante och Ruskin återfanns här. På detta sätt kom han till insikt om — utan att en enda gång ha varit i kyrkan — att Bibeln var »böckernas bok», och han blev så en kristen.

Prinsessan S. stod ensam, när hennes lille son dog. Hon läste Hokkekyo, (en av den buddistiska lärans kanoniska böcker), men kunde inte få ut något av vad hon läste. Sedan började hon läsa Bibeln, och hon kände sig snart så förvissad om att här ha funnit den sanna religionen, att hon började en bibelstudiekurs i sitt eget hem. Kristendomen är religionen för de japanska kvinnorna. Men inte endast för kvinnor. En boktryckarlärling hörde en gång en frälsningsofficer hålla en predikan i ett gathörn alldeles intill boktryckeriet, och han blev så gripen, att han omedelbart fattade sitt beslut och bad sin första bön: »O Gud, om det finns något som jag kan göra, så tag mig i din tjänst.» Den pojken var Yamamuro, vilken i dag är generalmajor i Frälsningsarmén. Han insåg, att de ej fanns någon bok, som kunde jämföras med Bibeln, och han förstod också, att läsandet av blott en enda sida skulle kunna bli till frälsning för en människa. Han köpte därför för fem sen ett exemplar av Nya testamentet, skilde bladen från varandra och delade ut dem åt folk han mötte på gatan. Utan tvivel tyckte många, att han var en konstig individ.

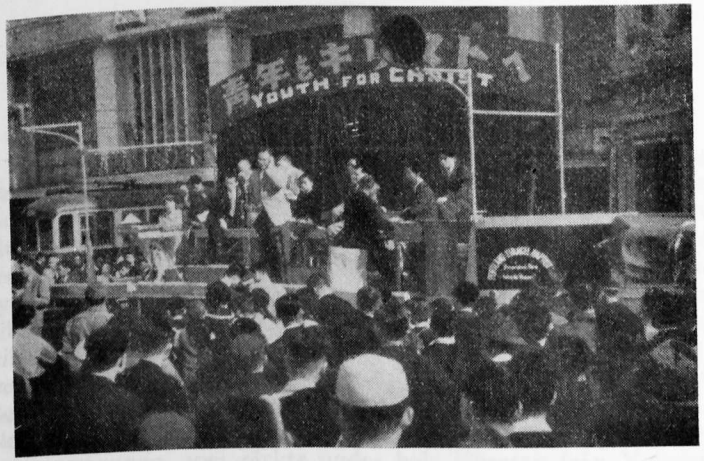

Ungdomsmöte i Japan.

Så sprider sig genom Bibeln kristendomens inflytande över hela Japan, från de lägsta till de högsta. Utsädet hade såtts allt ifrån tiden före Meijiperioden, bland länsherrar och kommissarier, i ryktbara familjer, bland statsmännen från den kejserliga restaurationens tid, bland ättlingarna till buddistpräster sådana som Honen och Shinran samt i shintoprästers hem. Den Bibel, som låg i studentens kappsäck, har begynt uppenbara sin makt. Att läsa Bibeln är för mer än att erövra land.

När du läser Nya testamentet, skulle jag vilja, att du först läser det rakt igenom som en berättelse. När du så gör, är det fullt riktigt att helt enkelt gå förbi de ställen som du inte förstår. Det är ett misstag att tro, att vi kan förstå Bibeln, om vi icke studerar den i detalj. Då vi äter fisk, börjar vi inte med huvudet. Vi äter den och lämnar huvudet och benen. Vi kan krossa dessa delar och tillaga en god soppa av dem. Det är alldeles i sin ordning, att vi äter vad vi kan; fjällen äter vi t. ex. inte. Men till och med fjällen kan ätas, om de kokas till en tjock, simmig massa. Somliga människor äter dem inte så, emedan de ej vet, hur de skall tillaga dem. Ättlingarna till Ashikaga, till Honen och till Soko Yamaga blev kristna, emedan de bara läste de ställen i Bibeln som de förstod. Så skall också för oss evangelierna bli begripliga, om vi läser dem just på detta sätt. Om vi än skulle läsa Bibeln tio gånger eller hundra gånger eller tusen gånger, hela vårt liv igenom, skall vi aldrig bli trötta på den. Vi vet icke, hur

många gånger under dessa nittonhundra år som de kristna har läst den, men hur ofta det än sker, tröttnar de aldrig därpå.

Vi läser denna underbara bok, när vi är glada eller sorgsna eller ensamma; och när vi är på resa, måste vi läsa den, likaväl som vi dricker mjölk. Liksom mjölk är en närande kost, *så är Bibeln livets bok.*

Gud, vår Fader, om vi än må gå förbi de ställen som vi ej förstår, så hjälp oss att inför Kristi ansikte läsa Bibeln under bön och begrundan varje morgon, så att vi kan bli undervisade av Dig. Må vi bli ledda icke genom människors kraft utan genom Guds kraft. Vi beder härom i Jesu namn. — Amen.

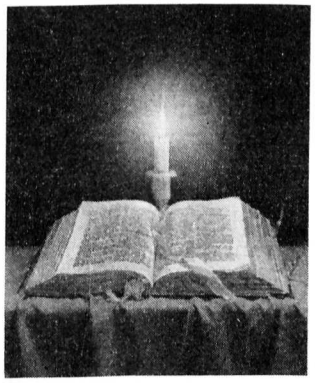

Det enda nödvändiga

Jag orkar ej frossa i vad som helst
av färger, klanger och ljud.
Jag vill bara höra hur man blir frälst,
om hur man brottas med Gud.
Jag bara behöver ett par tre ord,
men av en så oerhörd klang
att nya himlar och ny jord
för bländade ögon sprang.

Erik Lindorm

Stationsbyggen och transportbekymmer

Av *Birgitta Bohlin.*

Gotemba i okt.

I dag är det strålande väder efter gårdagens tyfonstorm och slagregn. En av de dåliga köksdörrarna rycktes loss och tre glasrutor gick i kras. Vad värre var, den murkna dörren gick också sönder. Få se om den kan lagas så pass som behövs under tiden som är kvar för oss här.

Inte hade vi trott att vi skulle nödgas bo kvar här nästan hela oktober. Men hitintills har vi inte frusit. Och jag är inte orolig. Vi har så förunderligt fått uppleva hur Gud hjälpt och sörjt för oss, sedan vi kom till detta land, hur han hjälpt oss med hus och det ena med det andra som berör vårt nya fält i Hokkaido.

Först fick ju Folke och Margith tag på en bostad mycket förmånligt i Tokio. Det tackar vi Gud för. Sedan for Folke upp till Muroran. Där var Paul och Eric i förväg och det var ett till synes bra hus på förslag. Litet efter oss kom det en annan spekulant, som gärna ville ha huset. Denne hade pengar att betala kontant med. De våra måste sända hit ner efter pengar först. Tack vare att vi var litet före, fick vi det i alla fall. En och en halv timme efter sedan kontraktet var skrivet, ringde den andre spekulanten för att höra om han kunde få köpa det. Och här nere satt vi och oroade oss och bad, att de pengar, som vi visste var på väg, måtte komma fram i tid. Folke telegraferade ner efter köpesumman. Men pengarna hade ej kommit från Sverige. Vi bestämde att Edvin nästa dag på vinst och förlust skulle fara in till banken i Yokohama och höra efter, om inte pengarna från Sverige kommit. Hade de ej kommit, ja då tänkte vi oss den utvägen att försöka få låna på några dar av något av de amerikanska sällskapen i Tokio. Men det hade ju ej varit så trevligt. Edvin for med första tåget. Fram på förmiddagen kom posten med brev från banken i Yokohama, att pengarna från Sverige kommit. Det blev tack och lov till Gud och glädje i våra hjärtan. Och Edvin fick skicka pengarna upp till Muroran. Sedan kom Folke ner för att flytta sin familj in till Tokio i sista stund, innan skolan skulle börja för barnen. Eric och Paul skulle fortsätta och söka efter en bostad i Tomakomai. En dag kom det så bud däruppifrån efter mer pengar. När jag tänkte på alla de pengar som redan lagts ut och som ännu skulle behövas, kom jag nästan i ångest. Jag blev så förskräckligt orolig. I min nöd

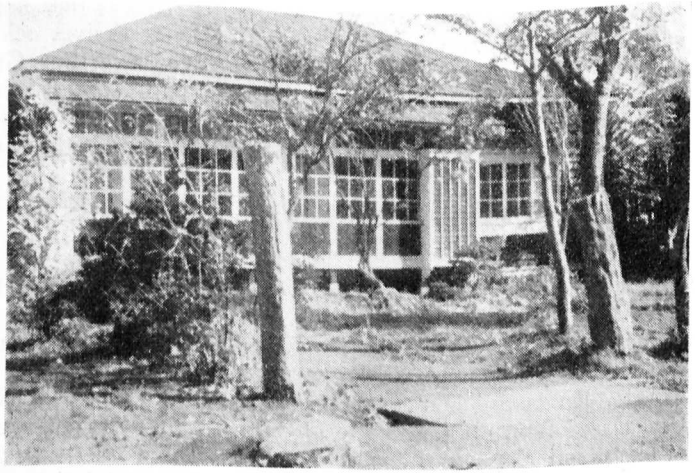

Vår missions hus i Muroran. Foto F. P.

ropade jag till Gud om hjälp, om ett ord från Honom att vila vid. Och så öppnade jag min Bibel. Mina ögon föll på ett par förut understrukna rader. Jag läste: »Och konungen beviljade mig detta, eftersom Guds goda hand var över mig.» Neh. 2:8. Vad beviljade då konungen? Jo, det var virke till bostaden, till borgen och templet. Det var ett märkligt och underbart ord att få i den stunden, då oron för bostaden i Tomakomai blev mycket svår. Jag läste det om och om igen gripen och förundrad. Efteråt visade det sig att pengarna de bett att få upp till Tomakomai ej behövdes omedelbart. De ville ha dem för att vid behov lämna handpengar. En dag kom det brev, att hus fanns ej att köpa i Tomakomai, utan vi måste bygga. Inte heller fanns det tomter att köpa, utan vi måste hyra tomt från ett sort pappersbruk, som äger mesta jorden där. Nu blev vi oroliga igen. Vi hade hört om oerfarna missionärer här, som byggt hus på hyrd tomt och som råkat in i ändlöst trassel och får ständigt ökad tomthyra. Vi bad Eric och Paul att försöka köpa tomt i alla fall. Och då for de till stadskontoret i Tomakomai och frågade, om de kunde hjälpa dem att få tag i en tomt. De var vänliga och hjälpsamma och förde dem till en av de privata tomtägarna. Denne samlade hela familjen för att rådgöra, om de skulle sälja ett stycke av sin jord till oss. En av männen från stadskontoret hade tillstyrkt detta mycket kraftigt. Den äldste i familjen ville också att vi skulle få köpa emedan vi kommit till hans land för

att göra gott. Slutet på familjerådslaget blev, att vi fick köpa jord till en missionsstation. Och nu är kontraktet skrivet också i Tomakomai. Ja, när vi gång på gång fått uppleva, hur Gud sträckt ut sin hand och hjälpt oss, har jag känt som om jag stått på helig mark. Det är outsägligt att få vara föremål för Guds omsorg och handlande, att få känna att Guds goda hand är över oss.

Så långt Birgitta Bohlin. Nybygget i Tomakomai skulle, som förut meddelats, bli färdigt i mitten av december.

I ett brev, daterat den 3 nov., skriver Paul Eriksson om flyttningen från Gotemba:

Vi får verkligen tacka Gud som leder allt så väl! I tisdags lämnade vi Gotemba för att flytta upp till vårt arbetsfält på Hokkaido. En lastbil kom på em. och tog våra grejor till stationen. Då vi fann att det skulle bli billigare att hyra en vagn, beställde vi en. Men vi fick det sorgliga meddelandet, att det ingen fanns den dagen och kanske inte nästa heller. Vi fick veta att all frakt om någon dag skulle gå upp med 50 % och då förstår Ni att det blev ett riktigt bönerop till Gud att han skulle sända oss en vagn så att missionen slapp att kasta bort så mycket pengar. Så lämnade vi det hela i Guds händer. En japansk expressfirma åtog sig ansvaret för grejorna och själva startade vi för Tokio. Just som tåget skulle gå, kom en man från expressfirman och talade om att där hade kommit en vagn som var ledig och de hade just fått tillstånd från provinsofficeren att sända upp den till Hokkaido. Ni förstår nog att det blev tack och lov till Gud för denna underbara bönhörelse. »Förr än de ropa skall jag svara dem.» Underbara löfte!

De hava givit efter sin förmåga, ja över sin förmåga och det självmant, därom kan jag vittna.

Mycket enträget bådo de oss om den ynnesten att få vara med om understödet åt de heliga.

Och de gåvo icke allenast, vad vi hade hoppats, utan sig själva gåvo de, först och främst åt Herren och så åt oss, genom Guds vilja.

Så kunde vi uppmana Titus, att han skulle fortsätta, såsom han hade begynt, och föra jämväl detta kärleksverk bland eder till fullbordan.

2 Kor. 8: 3—6.

Inför 100-årsminnet av C. Rahmns död

En utomordentlig missionärsbiografi.

Den 24 aug. 1953 är det 100 år sedan den förste svenske mongolmissionären Cornelius Rahmn vid 68 års ålder kallades hädan. Hans minne har ägnats en sällsynt intresseväckande och välskriven levnadsteckning av E. Alfred Jansson, som bekant, sedan många år revisor i vår mission. Med denna biografi har

Cornelius Rahmn efter en målning i Svenska kyrkans i London sakristia. Överst till höger Rahmnska släktvapnet.

en verklig lucka fyllts i den svenska missionslitteraturen, och professor Bengt Sundkler ger i ett företal boken ett vackert vitsord och uttalar den förhoppningen, att »denna bok skall åt den bortglömde missionären Cornelius Rahmn ge den plats i den svenska och internationella missionshistorien som honom tillkommer.»

Rahmns moder var en varmt gudfruktig kvinna, som redan då hon väntade sitt första barn lovade Gud att om detta bleve en son avskilja honom till Guds Rikes tjänst. Redan vid 14 års ålder blev den unge Cornelius student i Lund. En varmhjärtad prästman i hemtrakten, kyrkoherden J. U. Blomdahl, blev honom till stor hjälp i andligt avseende. En afton då han efter ett samtal med denne vandrade hem från prästgården, tycktes det ho-

nom som om ett sken hade upplyst hela rymden och han tvingades ner på sina knän ute på fältet och han överlämnade sig ånyo till sin Herre Jesus. Ett vittnesbörd om visheten hos den faderlige vännen gavs, då den unge Rahmn kände stark dragning till den militära banan. Pastor Blomdahl betraktade detta som en frestelse och skrev till den unge studenten: »Herren behöver icke Cornelius, så frank karl är ingen, att Herren icke kan utföra sitt värv honom förutan, men ack, *Cornelius behöver oändligen mycket Herren!*» Slutet blev att den unge Rahmn blev präst i stället för officer. Tidigt kom han i förbindelse dels med herrnhutiska kretsar i Göteborg dels med engelsk väckelsekristendom, representerad av de båda, särskilt för bibelsaken varmt intresserade skottarna John Paterson och Ebenezer Henderson, bägge verksamma i vårt land. Som bataljonspredikant i Göteborg och rektor för Prins Oscars skola utförde Rahmn en välsignad gärning, vilken bl. a. ledde till bildandet av ett »Bibelsällskap för barn» med uppgift att för insamlade veckoslantar sprida biblar bland behövande.

Vid 30 års ålder ingick Rahmn äktenskap med Elisabet Blackwood. Ehuru själv präst plågades han av det andliga förfallet inom statskyrkan, som han betecknar som »ett tomt skal med utvärtes stadgar och bruk», t. ex. stadgandet att man måste gå till nattvarden för att få gifta sig, få vittna vid domstolar, få bekläda ämbeten etc. »Hur mången blir ej vid sådana författningar en grov skrymtare och försmädare? Och hur länge skall och bör sådant fortfara?»

Tidigt kände Rahmn missionärskallelsen och år 1817 erbjöd han sig att i Londonmissionens tjänst gå ut som missionär till mongolstammarna vid Baikalsjön i Sibirien. Hans resa dit i sällskap med engelsmannen Edward Stallybrass har redan tidigare skildrats i vår tidning efter förf:s då ännu otryckta manuskript. Vi upprepar därför ej här denna skildring, men skall i stället återge något ur berättelsen om Rahmns fyraåriga verksamhet bland kalmuckerna, också de mongoler, i trakten av den herrnhutiska kolonien Sarepta vid nedre Volga i Sydryssland.

Men först skall vi nämna något om den initiativrike bibelspridaren John Patersons arbete. I Sverige hade han bildat Evangeliska sällskapet för bibel- och traktatspridning, och sedan flyttade han till Petersburg, där han tog initiativet till bildandet av Ryska bibelsällskapet. Till Petersburg kallades bl. a. två buriatter, Nomtu och Badma, för att biträda med översättningen av nytestamentliga skrifter till deras språk. Båda dessa buriatter

Kalvs kyrka i Västergötland.

blev gripna av evangelii kraft, och i synnerhet hos Badma uppenbarade sig Guds omskapande verk på ett härligt sätt.

När Rahmn nu kom ned till de kalmuckiska mongolerna i Sydryssland och började arbeta bland de olika stammarna på dessa stäpper, hade han mycken uppmuntran av en mongol vid namn Sodnom, som fått åstundan att bli en kristen genom de brev han mottagit från de båda buriatterna i Petersburg. På vintern 1819 erhöll han ett brev från dem, vilket uppmuntrade honom. Samtidigt anlände i avskrift översättningen av Johannesevangeliet, vilket han läste med iver och sade: »Detta är såpan, varmed vi kan rena oss från vårt gamla religionssystems smuts». Genom det sjuttonde kapitlet uppväcktes än mer hans längtan efter gemenskap med de kristna och han skrev därom till församlingen i Sarepta: »Härmed nalkas jag eder ur fjärran. Enär genom det levande ordets välsignelse ett litet korn fallit i mitt hjärta, beder jag längtansfullt, att ni måtte tänka på mig inför den Högstes ansikte och anbefalla mig åt hans nåd, på det jag må bliva än mer upplyst.»

När Sodnoms beslut att bli en kristen blev bekant inom hans egen stam, utsattes han för förtal och hotelser. Sodnom och hans bror med deras familjer, tillsammans nio personer, beslöt då att

Inskriptionen på gravstenen lyder: F. Missionären, Prosten och Kyrkoherden Cornelius Rahmn f. 16/7 1785 d. 24/8 1853.

lämna sina stamfränder. År 1821 drog de norrut och fann en fristad på en ö ej långt från Sarepta. Med dem följde ytterligare två kalmuckfamiljer, vilka förenat sig med dem i tron på Herren Jesus. Härom berättade Sodnom för sin trosfrände, buriatten Badma i Petersburg, i ett brev skrivet på Volga-ön den 28 dec. 1821:

»Min till vår Herre och Frälsare ledde vän, Herr Badma! — Edra av den heliga upplysningen skrivna ord till mig emottog jag längtansfullt den 15:de i Komånaden (oktober) och de gåvo mitt hjärta råd och vederkvickelse. I synnerhet gladde mig underrätelsen om vår vän och broder Nomtu. Fastän jag är en ringa person vill jag nu skriva till Er något om min glädje över det, som I synbarligen redan hört något om. Förliden sommar har jag sett och erfarit att dem som i uppriktighet vandra inför Frälsarens ansikte och i levande tro helt förlita sig på Honom, kan ingenting skada. Fursten Serbedschab och många andra voro mina motståndare och de utbredde det argaste och skadligaste förtal och hotelser, men ingen har kunnat skada mig, ty jag fortsatte att bedja så gott jag kunde. Under vår resa hit kommo vi lyckligen igenom, trots att vi drogo fram genom så många onda, liderliga och tjuvaktiga stammar och trakter. Vi anlände välbehållna till Sarepta, där vi befinna oss tacksamma och glada. — Min bror och jag med våra familjer räkna tillsammans 9 personer, vartill komma två köttsliga bröder med sina familjer, undersåtar till Erdeni Taischi, vilka för tre månader sedan förenat sig

med oss att tro på Herren Jesu namn. Furst Serbedschab vet att göra sig särskilt fruktad av sina undersåtar, därför tror jag att sådana som något kommit till eftertanke, av rädsla stanna kvar. I andra horder, där denna fruktan ej råder, hoppas jag att det finns sådana som vilja frälsas. På vägen hit besökte den käre Schill och jag en furste, med vilken vi samtalade om religionens grund. För visso är jag en tagg i ögat för kalmuckerna. Det oaktat synes det som om Frälsaren satt mig till ett vittne för dem och varför skulle jag då frukta? Under bön bidar jag den tid, då de genom glansen av det sanna ljuset också skola erfara vederkvickelse och salighet.»

Rahmn verkade oförtrutet bland koschotkalmuckerna vid Aktubafloden och bland dörbät-kalmuckerna i trakten av Sarepta. Ibland fick han göra glädjande erfarenheter, såsom när en svåger till Sodnom ivrigt frågade efter nya evangeliska skrifter. När han fått sådana och slutat läsningen, lade han skrifterna i skötet och föll i begrundan. På missionärernas fråga svarade han, att det var hans avsikt att helt bli Jesu egendom, varvid tårar steg upp i hans ögon. En annan släkting till Sodnom, en kvinna, hade också blivit en kristen. Hon dog senare, »triumferande i tron på Jesus.» De flesta av dessa mongoler var dock fullständigt likgiltiga för Rahmns förkunnelse. Han skrev också: »Allt synes vara hårt, tomt och motstridigt, men varje gång jag läser de stora löftena i Gamla och Nya testamentet, betraktar jag stäppnomaderna såsom redan övervunna. När jag ser på det sättet på mina råa, ohyfsade kalmucker och i tro förväntar denna tidsålder, älskar jag dem för Jesu skull, fastän många av dem förakta mig, ja håna och skratta åt mig för evangelii skull.» I sanning — en rätt missionär!

Emellertid blev plötsligt en gräns satt för Rahmns arbete bland kalmuckerna, liksom tidigare för hans arbete bland buriatterna vid Baikalsjön. Från Petersburg utfärdades nämligen en ukas, att missionärerna väl finge utdela bibliska skrifter, men ej predika, undervisa eller döpa. Detta förbehölls den grekisk-ortodoxa kyrkan. Denna ukas gjorde ett slut på kalmuckmissionen och Rahmn fann sig nödsakad att med hustru och dotter resa till Petersburg. Samtidigt gjorde de reaktionära krafterna en attack mot Ryska Bibelsällskapet, vars bibelhus med böcker, tryckeri och övrig tillhörighet år 1826 överläts på den Heliga synoden.

Rahmn upptog nu en välsignelserik gärning bland skandinaverna i Petersburg, blev senare pastor vid svenska kyrkan i London och slutligen kyrkoherde i Kalvs pastorat i Västergötland. Överallt tog han sin gärning som missionärens, själavinnarens.

Till sist må nämnas att arbetet vid Baikalsjön, som Rahmn begynt med sådan hänförelse, av hans kamrat E. Stallybrass samt tvenne medhjälpare Swan och Youille fortsattes till år 1841, då det förbjöds av ryska regeringen.

Ovanstående är allenast några glimtar ur E. Alfred Janssons på ett i sanning imponerande forskningsarbete grundade skildring av denne märklige missionär. Den är värd att läsas i dess helhet av alla missionsintresserade.

N. P. O.

E. Alfr. Jansson: Cornelius Rahmn. Ev. Fosterlandsstiftelsens förlag. Kr. 15:—.
Boken kan rekvireras från Svenska Mongol- och Japanmissionens exp. Brunnsgatan 4, Stockholm.

En bönegrupp

Av *Magnus Havermark.*

Nyligen stod jag vid en öppen grav ute på Skogskyrkogården i Stockholm. Det var en av våra äldsta mongolvänner i Stockholm, fröken Elin Hedén, som i hög ålder fått gå hem till Gud, och här vigdes till gravens ro. Sin jordiska kallelse hade hon som kassörska i ett stort affärsföretag plikttroget och ansvarskännande fyllt under största delen av sitt liv. Detta var ju en stor livsuppgift. För oss synes dock missionens heliga sak ha varit för henne det främsta.

Då jag stod därute vid graven och lyssnade till bön, tal, sång och bibelord, som lästes, tyckte jag, att hon, som nyss lämnat oss, var oss så nära, och den ena bilden efter den andra från hennes insats i vårt missionsarbete rullades upp för mig. Mitt hjärta fylldes av tack till Gud för vad Han givit vår mission genom denna sin tjänarinna.

Första gången jag träffade fröken Hedén var 1910, just då jag stod färdig att för första gången resa ut till Mongoliet. En dag var jag på besök hos grosshandlare J. W. Wallin, en av vår missions grundare och dess ledare under många år. Jag träffade fröken Hedén där. Hon hade kommit för att få samtala om missionen i Mongoliet. Detta var ett ämne, som på det högsta intresserade mig, och vad jag i detta samtal fick del av, stärkte både mitt mod och min tro. Fröken Hedén berättade, att hon

kom från en grupp vänner, som brukade komma tillsammans för att bedja och läsa sin Bibel och söka fördjupa och stärka sitt andliga liv, och för vilka hon var ledare. De hade, då de varit samlade för en tid sedan, läst ett brev från en mongolmissionär, vars hustru dött i Mongoliet. Denna missionär hade vid sin hustrus dödsbädd fått bevittna en mongols omvändelse till kristendomen, och han nämnde i brevet, att han innerligt hoppades, att denne mongol skulle bli ett vittne bland sitt folk. Vännerna i den lilla gruppen hade, då de läst brevet, känt en direkt kallelse från Gud att ställa sig bakom denne mongol för att bedja och arbeta för att han skulle tjäna sitt folk i evangelium. Samtalet resulterade i, att den lilla gruppen åtog sig underhållet av Gendun, den mongol, som blev vår förste medarbetare och som betytt så oändligt mycket för vår mission i Mongoliet.

För mig blev den lilla mongolvänkretsens löfte om förbön och offer liksom en ny bekräftelse på att Gud ville, att vi skulle fortsätta verket i Mongoliet, som stått i fara att avbrytas. Här knöts ett band mellan hemförsamling och missionsfält, som fick ett enastående värde alldeles särskilt för Gendun och kanske också för vännerna här hemma. Jag fick en direkt hälsning med mig till Gendun från dessa vänner. Då jag några veckor senare framförde den till Gendun, såg jag vilket oerhört starkt intryck den gjorde på honom.

Då jag kom fram till gränsstaden Kalgan, kom Gendun och mötte mig där. Missionärerna i Kalgan hade då redan talat med mig om Gendun och uttalat farhågor, att det stod illa till med hans kristendom. Han hade gift sig med en hednisk kvinna och de fruktade för att detta skulle förleda honom till en återgång till hedendomen. Med missionär Söderbom som tolk framförde jag hälsningar från vår styrelse och från missionär Karlén, som efter sin hustrus död återvänt till Sverige. Så skulle jag framföra hälsningen från den lilla bönegruppen i Stockholm. Jag kände, hur allvarligt detta uppdrag var, som jag fått mig anförtrott. Det blev ett verkligt rop till Gud i mitt inre. Jag bad, att Han skulle låta mig framföra det på ett rätt sätt, så att Gendun om möjligt skulle fatta något av vad saken gällde. Gendun lyssnade mycket noga, när missionär Söderbom översatte vad jag sade om den lilla bönegruppen i Stockholm, hur dessa vänner hade känt en Guds kallelse att bedja för honom och offra, för att han skulle kunna ge sin tid i evangelii tjänst bland sina landsmän. När Gendun lyssnat till min berättelse, satt han alldeles tyst en lång stund. Jag såg, att det var något, som arbetade i hans inre, och rätt som det var, såg jag några stora

Gendun och Nandji i sitt hem.

tårar rulla nedför de väderbitna kinderna. »Är Gud sådan», sade Gendun, och när han hade setat en liten stund, fortsatte han: »Tänk, att det finns människor i ett land så långt borta, som tänker på mig och beder för mig, och som vill bli mina vänner.» Jag tror, att denna hälsning gjorde ett mycket starkt intryck på Gendun och blev till verklig hjälp vid det kritiska skede i hans liv, i vilket han nu befann sig. Han mottog den utsträckta handen till vänskap och bönegemenskap. Denna vänskap och gemenskap växte med åren. Vännerna i Stockholm blev för Gendun nästan lika välkända som vännerna i Hattinsum eller Dojen. Han och Nandji, hans hustru, som snart även hon blev en kristen, brevväxlade med gruppen och utbytte gåvor och fotografier.

I det inre rummet i Genduns och Nandjis hem fanns ett par saker, som för denna familj var särskilt dybara. Det ena var ett gruppkort av Genduns underhållare, som hängde på väggen, det andra var en ganska stor fotogenlampa, som dessa vänner skickat honom. Man kände, då man var inne hos Gendun och han tog fram och tände den stora lampan, att det var både beundran och tacksamhet men än mer en bestående vänskap, som var förknippad med denna gåva. I brev och hälsningar från Gendun till vännerna uttalade han alltid sin glädje och tacksamhet för den gemenskap han hade förmånen äga med dem. Denna gemenskap varade också ända till dess Gud tog dem hem, både Gendun och vännerna. Elin Hedén var den sista, som var kvar av gruppen. Hon var för oss alla ett föredöme i troget och uthålligt tjänande.

Ett välsignelserikt nytt år

tillönskas varmt alla prenumeranter, gamla och nya!

Ljusglimtars redaktion

Meddelanden

Vår missions förutvarande ordförande, redaktör Jakob Lundahls bortgång har väckt sorg och saknad i missionskretser i hela världen. L:s efterlämnade maka, fru Maria Lundahl, har sålunda mottagit varma sympatiskrivelser från Amerika, England, Danmark, Holland m. fl. länder. Bl. a. har Internationella Missionsrådets ledande män i New York och London uttryckt sitt varma deltagande och sin höga uppskattning av den hemgångne missionsmannen. Den internationella missionstidskriften *The International Review of Missions* redaktion har också sänt en kondoleansskrivelse. Här må återgivas den över hela världen kände och uppskattade missionsledaren d:r John R. Motts brev till fru L., daterat Orlando, Florida, den 7:e nov.:

Kära Fru Lundahl!

Har just nu fått kännedom om hemkallandet av Eder käre make och min käre vän och skyndar att försäkra Eder om mitt hjärtliga, bönomslutna deltagande. Vad är jag icke skyldig Eder makes trofasta vänskap och inflytelserika, effektiva samarbete! Än mer, i vilken stor tacksamhetsskuld står icke missionen i hans eget stora land och i hela den vida världen till honom! Må vår kärleksrike, himmelske Fader mycket styrka Edert hjärta och alla deras hjärtan, för vilka Eder make betydde så mycket.

Eder mycket tillgivne
John R. Mott

*

I brev till vår Styrelses ordförande meddelar missionär Eric Almefors, att trolovning tillkännagivits mellan vår missionär Elsa Bengtsson och honom. Bröllopet skall firas på nyåret,

så snart den nya missionsstationen i Tomakomai blivit i ordning. De båda nygifta skall då flytta in där.

Må Guds rikaste välsignelse vila över dessa våra båda missionärers förbund, så att det blir till hjälp och gagn både för dem personligen och för missionens sak!

*

För vår mission arbetar som bekant två syföreningar i Stockholm. De hade den 29:e nov. anordnat en försäljning, som genom rikedomen på varor och genom den stora köplusten verkade i hög grad uppmuntrande. Den inbragte 4,800 kr mot 4,000 i fjol höst.

Till alla våra vänner, både i Stockholm och ute i landet, som genom sina gåvor och genom inköp på försäljningen bidragit till detta goda resultat, ber vi få framföra missionens varmaste tack!

*

Adressen till missionär Anna-Lisa Thorsell är under denna vinter: 43, — 3 Chome, Shimouma-machi, Setagaya-ku, Tokio, Japan.

*

I brev av den 5:e dec. skriver missionär Margith Persson:

Vi har nu kommit något så när i ordning här i huset i Tokio. F. n. pågår lite reparationer i de tre små rummen på andra våningen, där Elsa och Anna-Lisa ska bo tills vidare. Det är nästan färdigt och de kan flytta upp endera dagen. De har bott i vårt s. k. sittingroom under tiden. Det har varit en väldigt tröttsam tid den här och sakta har det gått. Ännu har vi inte fått några möbler till vårt vardagsrum, som vi också skall använda till att ha möten och bibelklasser i, åtminstone tills vidare. Vi hoppas att vi skall kunna få det färdigt där till jul och få en vacker julgran för pojkarna. Vi har haft det rätt kallt några dagar här och vi var så tacksamma, att vi fått in värme precis lagom, så vi slipper att frysa längre. Det var väldigt kallt ett par veckor, då vi inte hade någon värme i våra sovrum och vi huttrade och frös värre var morgon och kväll, då vi skulle krypa ur och i bäddarna. Fuktigt och rått var det också och har man då inte mer än en åtta gr. C. så känner man det. Det fanns gas inmonterad i köket och matrummet i det här huset förut, så då tyckte vi, att det billigaste och enklaste var att förlänga dessa rör och så få gas in i de andra rummen också. Sedan finns det

små element, som liknar våra små elektriska element hemma, som man kopplar till gasen och så får man en riktigt skön värme. I köket har vi en liten gasplatta med två lågor, som vi kokar mat på. Det är litet då man är stort hushåll och frestar ibland mitt tålamod. Sedan har jag den lilla ugnen som hör till mitt svenska primuskök och bakar i. Den bakar väldigt fint, men oj, vilken tid det tar! Det är en verklig lilleputtsplåt man får in i den där lilla tillställningen! Nu håller jag på att samla ihop allt mitt tålamod för pepparkaksbak och annat till jul. Inte blir det några massor man kommer att få, det är då säkert, men ändå så man får lite julaktigt i bakväg också.

Efter jul hoppas jag att kunna få börja vid språkskolan. Det hade jag för min del nästan givit upp förut, ty jag förstod, att det skulle bli för mycket för mig, med hemmet vid sidan om. Det är en rätt ansträngande kurs, efter vad man hört. Nu finns det emellertid en särskild kurs för mammor och fruar, som inte har så mycken tid att spendera. Den är två dagar i veckan och nu hoppas jag att kunna få ta den, om de har plats för fler elever. Japanskan är svår, det är säkert, men jag tycker det är roligt och jag tror, att även en sådan kort kurs vid språkskolan kommer att vara väldigt nyttig och till stor hjälp. Det blir mera helt, tycker jag, med en skola, om man har möjligheter till det.

Folke har fått den största delen av pengarna för vår bil från Amerika nu och hoppas att kunna få tag på en annan här inom den närmaste tiden. Våra vänner i Seattle håller också på att köpa det där högtalarsystemet, d. v. s. det är redan köpt och på väg hit ut. Då alla utgifter är klara, sänder de oss de resterande pengarna. En bil är nästan oumbärlig i den här staden både med tanke på de väldiga avstånden och på missionsarbetet. Det är emellertid 68 % skatt, som man måste betala vid sidan om själva bilpriset, och det är ju faktiskt mer än en halv bil till. Det är förfärligt med dessa höga priser på allting. En av Folkes unga, japanska vänner, håller på att försöka hjälpa honom att få köpa en bil utan att betala denna väldiga skatt, åtminstone utan en del av den. Vi vet inte om det kan gå, men han trodde möjligen så, om det blev missionen som köpte den och det uppgives, att den bara skulle användas till missionsändamål. Får väl se hur det kan gå.

Vi mår alla bra och barnen pluggar på med sin skola och trivs utmärkt. F. n. håller de på att öva in ett julprogram, som deras skola skall ha i det stora Chapel Centre här i Tokio före jul

*

och det är förstås förfärligt roligt för dem. Istället för att få en julklapp på den festen ska de ge var sin, som sedan skall sändas till fattiga barn i Korea. Sedan håller de på att lära sig hela julevangeliet utantill och en hel del julsånger, som allt skall föredragas vid detta tillfälle. Det blir nog väldigt trevligt och högtidligt. Det är omkring 60 barn i denna skola, alla, så när som på några få undantag. missionärsbarn och troende lärarinnor. De får en enastående bibelkunskap, dessa barn, och den kristna atmosfären i skolan är mycket att vara tacksam för.

Influtna missionsgåvor

November månad		*Januari—november månader*	
1950	*1951*	*1950*	*1951*
18.256:34	26.693:98[1])	114.412:50[2])	129.214:79[3])

[1] Därav test.-m. 995:—.
[2] » » 8 940:66.
[3] » » 7 266:10 och gåva från Sv. Bibelsällskapet 10 000:—.

Redovisning

Rättelse: På grund av ett beklagligt korrekturfel i sista numret av vår tidning för förra året står i Redovisning för september under nr 1883 Z. B. Trllbrg 3:—, skall vara 30:—.

NOVEMBER MÅNAD. *(Forts.)*

2626 Karlskoga 20:—; 2627 L. S. Kinna 9:—; 2628 A. L. Lidkpg 10:—; 2629 M. Q. d:o 10:—; 2630 L-hl 10:—; 2631 E. W. Sandhamn 10:—; 2632 A. G. T. Toftbyn 7:—; 2633 L. J. Ucklum 2:—; 2634 B. K. Vollsjö 5:—; 2635 R. M. Västerås 10:—; 2636 M. N. Ystad 10:—; 2637 F. N. Ödåkra 50:—; 2638 E. B. Gbg 50:—; 2639 Lerbergets kristl ungför gm P. O. 29:50; 2640 S. N. Kristdala 10:—; 2641 E. J. Ktrnhlm 10:—; 2642 A. E. Kalix 7:—; 2643 A. S. Lund 25:—; 2644 A. J. Lndskr 12:—; 2645 E. P. Mjöhult 10:—; 2646 J. H. Limhamn 10:—; 2647 Mong kr Malmö t B. B:s und gm E. R. Malmö 350:—; 2648 E. C. Sinnerskog 5:—; 2649 M. B. Hjo 2000:—; 2650 A. L. Skövde 7:—; 2651 Onämnd Sthlm 100:—; 2652 B. K. d:o 50:—; 2653 J. T. Tvååker 10:—; 2654 K. R. G. Örebro 10:—; 2655 Onämnd 12:—; 2656 Mongv v Luleå gm A. L. 25:—; 2657 H. P. Asklanda 10:—; 2658 C. B. Borås 2:—; 2659 P. J. Förslövsholm 7:—; 2660 H. K. Floby 25:—; 2661 A. S. Gullestorp 10:—; 2662 Ins gm LMF Gbg för hus i Japan 1000:—; 2663 E. A. Nybro 10:—; 2664 V. B. Ramvik 5:—; 2665 O. J. Börstig 12:—; 2666 H. M. Esklt-a 20:—; 2667 E. E. Tidersrum 5:—; 2668 K. G. N. Falkpg 10:—; 2669 E. B. Glommersträsk 20:—; 2670 Bibelst. kr. Gbg priv t E. A. gm M. A. 50:—;

2671 R. J. Gbg 25:—; 2672 M. R. Gävle t Elsa B:s und 7:—; 2673 E. A. Höganäs 10:—; 2674 B. C. Korsnäs 25:—; 2675 E. K. Misterhult 50:—; 2676 D. W. Mantorp 2:—; 2677 A. A. Sthlm 10:—; 2678 E. A. Vårgårda 15:—; 2679 H. K. Örebro 17:—; 2680 M. & K. H. Billeberga 100:—; 2681 W. H. Granbergsdal 5:—; 2682 T. H. Krstd 2:—; 2683 I. N. Malmö 2:—; 2684 E. A. Mörarp 50:—; 2685 E. A. Siringe 7:—; 2686 H. L. Stenkullen 5:—; 2687 F. A. Sävedalen 7:—; 2688 I. A. Sthlm 7:—; 2689 R. D. Örkllj-a 15:—; 2690 A. A. Ystad 7:—; 2691 I. S. Strömsund 5:—; 2692 A. P. Slutarp: I st f bl v Fr. Elin Anderssons bår 10:—; 2693 R. S. Perstorp priv t Elsa B. 50:—; 2694 E. N. Karlskoga 10:—; 2695 G. J. Härnösand 2:—; 2696 E. O. Gbg 50:—; 2697 I. F. Biskopskulla 10:—; 2698 E. P. Axelvold 10:—; 2699 J. A. T. Arild 25:—; 2700 A. S. Sthlm 300:—; 2701 E. T. Sthlm 10:—; 2702 A. Ö. Skllfteå 17:—; 2702 a R. S. Träslöv 15:—; 2703 T. G. Sthlm 10:—; 2704 H. S. Bratteborg 10:—; 2705 H. P. Granö 12:—; 2706 I. & R. W. Halmstad priv t F. & M. P. 25:—; 2707 I. & E. S. Hemavan t P. E:s und 100:—; 2708 A. K. Hjortkvarn 5:—; 2709 M. W. Näs br 5:—; 2710 M. O. Sunne 10:—; 2711 E. W. Upsl 2:—; 2712 H. A. S. Finspång 2:—; 2713 H. J. Malmö 10:—; 2714 R. A. Krlkr 5:—; 2715 E. J. Askeryds kby 5:—; 2716 H. L. Folkärna 10:—; 2717 K. T. Källö-Knippla 50:—; 2718 K. V.-A. Sthlm 100:—; 2719 Onämnd 5:—; 2720 A. A. Klinten 10:—; 2721 G. H. Nynäshamn 25:—; 2722 A. L. Borås 7:—; 2723 C. F. Donsö 10:—; 2724 K. H. Falkpg 10:—; 2725 A. M. Julita 5:—; 2726 C. E. Jkpg 5:—; 2727 H. W. Karlsborg 10:—; 2728 A. K. L. Malung 3:—; 2729 Onämnd t P. E:s und 15:—; 2730 A. W. Sala 2:—; 2731 E. S. Stjärnhov 20:—; 2732 H. L. Skövde 15:—; 2733 S. P. Skänninge 7:—; 2734 R. S. Sthlm 2:—; 2735 J. H. Tärnsjö 10:—; 2736 A. A. Tyringe 10:—; 2737 J. L. Upsl 5:—; 2738 J. O. O. Vollsjö 2:—; 2739 G. K. Västerås 7:—; 2740 P. H. Änglhlm 25:—; 2741 E. S. Örebro 2:—; 2742 E. V. d:o 7:—; 2743 A. L. Ämmeberg 2:—; 2744 S. Ö. Upsl 12:—; 2745 E. A. Tärnsjö 7:—; 2746 L. C. Skorped 2:—; 2747 E. F. Stjärnhov 10:—; 2748 G. J. Smål. Taberg 7:—; 2749 I. B. Stavsnäs 50:—; 2750 J. A. Järnboås 7:—; 2751 A. E. Hammerdal 5:—; 2752 A. S. Hdksvall 20:—; 2753 B. O. Görviksjön 7:—; 2754 S. P. Grevie 10:—; 2755 Bolidens DUF:s miss syf 170:—; 2756 L. F. Bollsta br 20:—; 2757 S. A. Alsterbro 10:—; 2758 A. E. Mörsil 2:—; 2759 M. H. Billebrga 5:—; 2760 Koll Järna kyrkl syf gm A. W. Dala-Järna 25:30; 2761 A. E. Djurhamn 3:—; 2762 R. E. Gbg 5:—; 2763 N. P. Hbg 7:—; 2764 Görslövs syf gm I. J. Höganäs 75:—; 2765 E. J. Hsslholm 25:—; 2766 Mong:s spb gm H. O. Jonstorp 29:—; 2767 A. W. Krlkr 10:—; 2768 M. S. Malmö 10:—; 2769 A. N. Skepparslöv 2:—; 2770 J. L. Smål. st 7:—; 2771 H. O. Saleboda 50:—; 2772 A. S. Sthlm 13:—; 2773 I. W. Bromma 2:—; 2774 H. J. Eslöv: I st f bl v Folkskoll. Otto Bergs bår 10:—; 2775 A. A. Fristad 2:—; 2776 S. L. Gbg 7:—; 2777 H. S. Hbg 10:—; 2778 H. H. Höör 25:—; 2779 E. N. Klippan 15:—; 2780 V. M. Kräbbleboda 5:—; 2781 H. S. Luleå 15:—; 2782 H. S. Skönsberg 15:—; 2783 T. C. Spjutsbygd 7:—; 2784 A. J. Skövde t Edv B:s und 100:—; 2785 M. B. af W. Sthlm 7:—; 2786 A. H. Sthlm 7:—; 2787 I. Ö. Trllbrg 12:—; 2788 A. K. J. Tofta 5:—; 2789 J. S. Tannefors 2:—; 2790 E. H. Änglhlm 50:—; 2791 M. F. Överum 5:—; 2792 E. H. Boden 17:—; 2793 H. S. Borås 5:—; 2794 I. K. Djurhamn 10:—; 2795 L. N. Eskltuna 7:—; 2796 A. A. Eksjö 5:—; 2797 P. H. Forshaga 2:—; 2798 H. K. Gränna 10:—; 2799 A. P. Enkpg 50:—; 2800 E. N. Mjöhult 10:—; 2801 T. E. Munka-Ljungby 7:—; 2802